

Ο σκηνοθέτης Σάββας Στρούμπος μιλάει στην «Π»: «Να αντισταθούμε στη ρηχότητα της εποχής μας»

Με αφορμή την «Ιφιγένεια η εν Αυλίδι», ο σκηνοθέτης μιλά στην «Π» για την επικαιρότητα της τραγωδίας, τη δική του ανάγνωση της Ιφιγένειας, το σώμα ως πεδίο καλλιτεχνικής δημιουργίας, τη δύναμη της τέχνης να αντιστέκεται στη ρηχότητα της εποχής μας.

**Κρίστν Κουνινιώτη,
21/07/2026**

«Γιατί η ανθρωπότητα επιμένει, από την αρχαιότητα ως τις μέρες μας, να δημιουργεί πεδία μαχών και ποταμούς αίματος;». Με αυτό το αγωνιώδες ερώτημα προσεγγίζει ο Σάββας Στρούμπος την «Ιφιγένεια η εν Αυλίδι» του Ευριπίδη, που θα παρουσιαστεί από την ομάδα «Σημείο Μηδέν», σε μετάφραση Παντελή Μπουκάλια και σκηνοθεσία του ίδιου, την Τετάρτη 22 Ιουλίου (ώρα 21:30) στο Θερινό Δημοτικό Θέατρο, στο πλαίσιο του Διεθνούς Φεστιβάλ Πάτρας. Με αφορμή την παράσταση, ο σκηνοθέτης μιλά στην «Π» για την επικαιρότητα της τραγωδίας, τη δική του ανάγνωση της Ιφιγένειας, το σώμα ως πεδίο καλλιτεχνικής δημιουργίας, τη δύναμη της τέχνης να αντιστέκεται στη ρηχότητα της εποχής μας.

-Τι ήταν αυτό που σας κέντρισε στην «Ιφιγένεια η εν Αυλίδι» και σας έκανε να αισθανθείτε την ανάγκη να τη ζωντανέψετε σκηνοθετικά στη σκηνή;

Το εξής αγωνιώδες ερώτημα: γιατί η ανθρωπότητα επιμένει από την αρχαιότητα ως τις μέρες μας να δημιουργεί πεδία μαχών και ποταμούς αίματος; Υπάρχει ένας παραλογισμός και κάτι βαθιά τραγικό σε αυτό το ζήτημα.

-Με τι είδους ματιά προσεγγίσατε την ευριπίδεια τραγωδία, στις οποίας τον πυρήνα βρίσκονται ο πόλεμος και η θυσία;

Με επηρέασε το βλέμμα του Ευριπίδη, το οποίο βρήκα ιδιαίτερα γόνιμο και προκλητικό: ειρωνεία και σπαραγμός, παραλογισμός και τραγωδία. Προσπάθησα να συνθέσω αυτές τις κατηγορίες.

-Ποια είναι η δική σας Ιφιγένεια;

Η νεαρή κοπέλα που ξεκινά από την αθωότητα και τη χαρά, αμέσως μετά ικετεύει για τη ζωή της τον ίδιο της τον πατέρα, στη συνέχεια θρηνεί σπαρακτικά αναζητώντας κάποιον να σταθεί στο πλάι της απέναντι στη χωρίς νόημα θυσία, ενώ καθώς βαδίζει προς τον θάνατο, ραγίζοντας ψυχικά, το μόνο στήριγμα που βρίσκει είναι αυτός ο ίδιος πατρικός λόγος για την ανάγκη της θυσίας. Ένας λαβύρινθος δηλαδή. Η Ιφιγένεια για μένα είναι το τραγικό πρόσωπο του ξεριζωμού.

-Πώς συνομιλεί η παράστασή σας με τον θεατή του σήμερα;

Οι θεατές βρίσκουν άμεσες αναφορές με το σήμερα, καθώς η εποχή μας είναι γεμάτη βουλιμία για πόλεμο και εξουσία από τη μεριά των κυρίαρχων. Το υλικό της «Ιφιγένειας η εν Αυλίδι» είναι εντελώς επίκαιρο.

-Στις παραστάσεις σας το σώμα αποτελεί εκφραστικό όργανο αντίστοιχο με τον λόγο. Πώς λειτουργεί το σώμα δίνοντας ζωή σε μια αρχαία τραγωδία;

Το Σώμα ως πεδίο όπου κατοικεί η μνήμη, το πνεύμα, η φαντασία, τα συναισθήματα, τα ένστικτα και οι αισθήσεις είναι για εμάς ο τόπος της καλλιτεχνικής δημιουργίας. Το υλικό της αρχαίας τραγωδίας, όπως λέει ο Τερζόπουλος, δεν ερμηνεύεται, αλλά φέρεται στο σώμα, αφού οι καταστάσεις και όλα όσα διακυβεύονται είναι πολύ πέρα από την καθημερινή μας ύπαρξη.

-Κάθε νέα ανάγνωση της αρχαίας ελληνικής τραγωδίας καλείται να ισορροπήσει ανάμεσα στον σεβασμό του κειμένου και τη σύγχρονη γλώσσα και αισθητική. Πού βρίσκεται για εσάς αυτή η ισορροπία;

Τα κείμενα της τραγωδίας είναι βαθύτατα ποιητικά κείμενα. Τα θεωρούμε κλασικά, διότι, κατά τη γνώμη μου, μιλούν σε κάθε εποχή ανάλογα με το πού βρίσκεται το πνεύμα της εποχής. Στην «Ιφιγένεια η εν Αυλίδι» προσπάθησα να αφουγκραστώ τις διαδρομές του κειμένου και να τις ακολουθήσω, αναζητώντας μέσα από αυτή την κίνηση να αντιληφθώ τη φύση της τραγικής εποχής μας και να την αποτυπώσω ποιητικά.

-Συνεργάζεστε πάνω από 20 χρόνια με τον Θόδωρο Τερζόπουλο. Αν έπρεπε να συνοψίσετε αυτή τη διαδρομή σε μία φράση, ποια θα ήταν αυτή;

Η περιπέτεια, η ομορφιά και η δυσκολία της καλλιτεχνικής δημιουργίας ως τρόπος ζωής.

-Έχοντας διανύσει μια μακρά πορεία στο θέατρο, υπάρχει κάτι που εξακολουθεί να σας εκπλήσσει;

Ναι, βέβαια. Η δουλειά με έναν ηθοποιό που ξεκλειδώνει διαδρομές που δεν τις είχα φανταστεί, μια απρόβλεπτη στιγμή δημιουργίας μέσα στην πρόβα, το ταξίδι σε μια χώρα και η συνάντηση με τους εκεί καλλιτέχνες, ένα κείμενο που το διαβάζω ή το ξαναδιαβάζω και διεγείρει τη φαντασία μου να καταπιαστώ μαζί του. Χωρίς την περιέργεια και την έκπληξη η τέχνη χάνει τον ουτοπικό της πυρήνα. Πρέπει να αντισταθούμε στη ρηχότητα στην οποία μας ωθεί η εποχή που ζούμε.